

Milenci z minulosti

Daniel Janů

MILENCI Z MINULOSTI

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

MILENCI Z MINULOSTI

Autor: Daniel Janů

Cover © Eva Kavková

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-27-3 EPUB

978-80-88394-28-0 MOBI

978-80-88394-29-7 PDF

Obsah

Kapitola 1	
Kapitola 2	
Kapitola 3	
Kapitola 4	
Kapitola 5	
Kapitola 6	
Kapitola 7	
Kapitola 8	
Kapitola 9	
Kapitola 10	
Kapitola 11	
Kapitola 12	
Kapitola 13	
EPILOG	
ZAPOMENUTÝ SEN	
Malcesine, Itálie, Gardské jezero	1355
Drážďany 27. října	1829
Manchester	2015
Drážďany, 30. října	1829
Malcesine, Itálie, Gardské jezero	1355
Manchester	2015
Malcesine, Itálie	1355
Tunisko	2015
Porto, 7. října	1829
Catania	1355
Manchester	2015
Atlantický oceán	1829
Manchester	2015

Návštěva Harryho Webbse
Hulme Park
Všeobecná nemocnice
Adleysborough
Adleysborough ráno
Zlé sny
Dopadení
U řeky Irwell

Kapitola 1

Probudil mě ženský hlas.

„Už se probudte!“

Zhluboka jsem se nadechl. Byl jsem dezorientovaný. Provazem spoutané ruce. Seděl jsem na židli a bosé nohy se dotýkaly chladné země. Jedním okem jsem si prohlížel vysoké kamenné stěny a pochopil jsem, že jsem v nějakém hodně starém domě s velkým sklepením. Vzhledem k tomu, že jsem se naposledy pohyboval ve čtvrti Boucherville, jsem zřejmě někde tam. U vody...

„Kde to jsem?“ zeptal jsem se.

„To není důležité,“ odvětila.

„Proč tu jsem? A co ode mě chcete?“

„Máte moc otázek.“

„Co ode mě chcete!“ vykřikl jsem rozzlobeně.

„Potřebuji, abyste si na něco vzpomněl.“

„Vzpomněl?“

„Ze své minulosti.“

„Tak proč jste se mě normálně nezeptala? Místo toho, abyste mě tady věznila.“

„Všechno má svůj důvod, Dariane.“

„Řekla jste...znáte mě?“

„Ovšem,“ ozval se její hlas blíž než obvykle. Pak jsem ucítil na okamžik studený chlad v oblasti spánku. Jako by se mě dotkla něčím kovovým.

„Proč?“

„Jen se uvolni,“ šeptla. „Potřebuji tvou energii...“

„Co ode mě, chcete?“

„Tvá energie dokáže otevřít portál do posmrtných životů,“ odpověděla.

„Děláte si legraci, že?“

„Vůbec ne, drahý,“ odvětila klidným hlasem.

Samozřejmě, že jsem jí nevěřil. Nic takového není možné.

„Nesmysl. Proč to děláte?“ zeptal jsem se poté, co mi sundala pásku z očí.

Přede mnou jsem uviděl sympatickou hnědovlásku. Měl jsem pocit, že jsem jí už někde viděl. Možná to byl jen pocit, nic víc.

„Věříte v minulé životy?“ zeptala se místo odpovědi.

„Něco jsem o tom už četl, ale nejsem si jistý, jestli tomu tak opravdu je,“ odvětil jsem popravdě.

„Takže nevěříte.“

„Proto jste ze mě udělala svého zajatce?“

„Vy si na mě nepamatujete, že?“

„V minulém životě?!“ pousmál jsem se a má ironická poznámka prolétla kolem bez povšimnutí.

„Takže netušíte, kdo jsem,“ dodala a pokynula hlavou.

Možná jsem ji opravdu někde potkal, pomyslel jsem si.

„Ale proč tohle všechno?“

Otočila se ke krystalu, který zde měla. Jako by mě neslyšela.

Možná, že slyšela, ale ignorovala mě.

„Mohli bychom to vyřešit normálně, jako dva rozumní lidé,“ navrhl jsem.

„A uvolnit vám provazy?“

„Ano.“

„Potřebuji, abyste si vzpomněl, kým jste byl v minulém životě.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že jen zázrak mi může pomoci. Ta holka je cvok.

„Mohu se na něco zeptat?“

„Ovšem.“

„Čeho chcete doopravdy dosáhnout?“

„Už jsem vám to řekla.“

„Je to nesmysl!“

„Když tomu necháte volný průběh, třeba si vzpomenete...“

„...na to, jak jste mě zlákala a pak...“

„...udělala z vás vězně?“

„Ano.“

„Nesouhlasil byste.“

„Můžeme se domluvit.“

„Zkoušela jsem to.“

„Zkoušela?“

„Vzpomeňte si, když jsem vás oslovila u té řeky, pousmál jste se a ukázal směrem nahoru.“

„Chápu,“ šeptl jsem.

„Ne. Ještě nechápete nic. Až si vzpomenete, kým opravdu jste, pokusíme se otevřít portál do posmrtného světa.“

Tak to ani náhodou, prolétlo mi hlavou a odkašlal jsem si.

„To není možné,“ vyhrkl jsem.

„Máme společnou minulost, ať tomu věříte nebo ne.“

„Proto jsme zde?“

„Ano.“

„Je mi to líto,“ snažil jsem se projevit lítost nad tím, co se stalo v minulosti, aniž bych věděl, co se vlastně doopravdy stalo.

„Můžeme si pomoci navzájem,“ pousmála se.

„Jak to myslíš?“ přešel jsem na tykání.

„Vzpomeneš si a já ti pomohu odejít,“ prostě odvětila.

„A pak mě zabiješ?“

„Ale já tě nechci zabít. Proč bych to dělala,“ pronesla a zatvářila se překvapeně.

Přistoupila blíž ke mně. Pohladila mě a sundala kovový předmět ze spánku.

„Ty jsi ta dívka s modrou čepicí,“ vzpomněl jsem si.

„Ovšem, drahý,“ usmála se a bez dalšího slova odešla pryč.

Sledoval jsem její ladnou chůzi ke dveřím. Ještě jednou se podívala směrem ke mně a pak zmizela ve dveřích...

* * *

Po nějaké chvíli zavrzaly dveře a z šera vystoupila postava. Ženská postava. Byla to opět ona. Jednou rukou se dotkla mé paže a druhou ruku zvedla do úrovně mé hlavy. Zamumlala nějakou větu v divném jazyce a ruku poté vrátila zpět ke svému tělu.

„Potřebuji vědět, na co myslíš,“ pronesla.

„Stále nechápu, co s tím vším mám společného já. Nevěřím žádnému spojení. Jsou to kecy,“ rozčílil jsem se.

Usmála se a vrátila se ke stolu. Tam vzala znovu tu kovovou věc a připevnila mi ji na spánek.

„Mám pocit, že mi praskne hlava,“ vyštěkl jsem.

„Nebraň se tomu. Čím více se budeš bránit, tím víc to bude bolet.“

„Nééé!“

„Bráníš se tomu.“

„Proč jsem ještě naživu?“

„Možná pochopíš...“

„...už to nechci!“ bránil jsem se, ale marně.

„To chce čas.“

Šťouchla do mě.

„Kdo jsi a co je to...ehm...za kovovej sráč?“

„Amulet.“

„Amulet? Jsme snad někde ve středověku?“

„Magie je mocná.“

„Ty jsi nějaká šílená čarodějka?“

„Jsem Lialen, třetí z pěti kněžek Lidu Dany.“

„Cože?“

„Lid Dany – Tuatha Dé Danann.“

„To jsme mezi nějakými bohy?!“

Má ironická poznámka proletěla místností bez povšimnutí.

„Chápu, že nechceš prozradit, kdo skutečně jsi...“

„...opravdu jsem Lialen.“

„A proč jsi použila tu destičku, ten...*ehm*...ten amulet?“

„Otevře ti mysl, vzpomínky a možná otevře bránu do posmrtného světa, kterou lze otevřít pouze ohromným množstvím energie...“

Slyšel jsem dobře?

„...ale ty si ještě nepamatuješ, kdo jsi,“ přiblížila se ke mně blíž a pohlédla mi do očí.

Co měla znamenat její otázka? Víím přece, kdo jsem, podivil jsem se.

„Musím se poradit,“ promluvila po chvíli.

Sundala kovový amulet z mého spánku a vyrazila ke dveřím. Už neřekla ani slovo. Otevřela železné dveře a zmizela v temnotě...

* * *

Když jsem se probudil a otevřel oči, zjistil jsem, že ležím na posteli. Už nejsem připoutaný. A místnost, ve které se nacházím, už není tak studená.

„Jsi tu?!“ zasýpal jsem v domnění, že má věznilka tu zde bude.

Ticho.

„Jsi tu někde?“ zeptal jsem se. Zvedl jsem hlavu a očima projel místnost. Byla celá ze dřeva.

Zvláštní. Existují v dnešní době nějaké domy celé ze dřeva? Zřejmě, ano, pomyslel jsem.

„Už jste vzhůru?“ pronesl mužský hlas.

„Kdo to je?“ vyhrkl jsem a podíval se směrem, odkud hlas vyšel.

„Jsem Iseria,“ představil se muž v zeleném rouchu.

„Kdo?“

„Věštec kultu probuzených.“

„Říkáte si probuzení?“

„Moudrost a harmonie.“

„Co mi to tu vyprávíte?“

„Energie posvátných kamenů a energie tvého ducha otevře bránu do posmrtného světa,“ snažil se mi vysvětlit něco, o čem jsem si myslel, že je to totální blbost.

„Sakra, lidi, co se to s vámi děje?“

„...je to všechno pravda.“

„Nevěřím.“

„Nemůžete všemu rozumět.“

„Chci pryč!“ vyhrkl jsem a snažil se vstát, ale nešlo to. Jako by mě nějaká neznámá síla připoutala k posteli. Žádné řetězy, žádné provazy. Nic. Přesto jsem nemohl vstát.

„Povím vám jeden příběh,“ postavil se nade mě a spustil.

* * *

... v dávných dobách do Irska přišly bytosti z temných mraků. Byl to lid bohyně Dany – Tuatha Dé Danann. Bohužel tu už byly dva národy, které se nechtěly vzdát svého území. Firbolgové a Fomóirové.

Danaové se s nimi snažili jednat o část Irska, ale Firbolgové byli neústupní. Došlo k bitvě. První bitva proběhla na Magh Tuireadh. Danaové Firbolgy porazili. V bitvě padnul král Firbolgů, Eochaid. Zbytek Firbolgů se stáhl do Connacht. Král Danaů, Nuada přišel v bitvě o ruku a novým králem se stal Bres. Jeho vláda však byla pro lid Danaů utrpením. Proslul také svou nepohostinností a lakotou. Když pak byl sesazen, přidal se k Fomóirům. Zřejmě by se k nim nepřidal, ale od své matky se dozvěděl, že jeho otec byl jedním z Fomóirů. Král Fomóirů, Balor ho přijal mezi svůj lid.

Když se Fomóirové několikrát pokusili narušit mír, znamenalo to jen jediné. Příchozí válku. Poté, co bylo napadeno město Gorias, Danaové pod vedením Lugha vstoupili znovu do války. Druhá bitva se odehrála opět na Magh Tuireadh. Byla to jedna z nekrvavějších bitev na tomto ostrově. Danaové v bitvě zvítězili. Zahnali Fomóiry do moře a spojenecká vojska Firbolgů zpět na sever. Provincie Connacht se tak stala jejich domovem.

* * *

Muž v zeleném rouchu domluvil. Využil jsem toho.

„Co s tím mám společného já?“

„Teď jsi smrtelník.“

„Vážně? Myslím, že tohle vím, i bez vaší magie.“

On mou poznámku ignoroval a pokračoval si v tom svém.

„Jsi potomek fomórského krále Indecha...“

„...jsem tedy nepřítel,“ přerušil jsem ho.

„Nebojoval jsi proti lidu Dany, byl jsi ještě malý chlapec.

Myslím, že bys ani nebojoval za Fomóiry. Tvoji matku, dceru zesnulého krále Indecha po dvakráte v noci navštívil muž jménem Aishrim. Okouzлил ji svým šarmem a svedl ji. Když se však později dozvěděla, kdo on skutečně je, ukryla tě na malém ostrově Inis Oirthir.“

„Kdo byl můj otec?“

„Byl to mladý druid lidu Dany, který odešel k moři a tam žil v chatrči na konci vesnice.“

„Tam se potkali s mojí matkou?“

„Ano.“

„Ví to i Lialen?“

„Ovšem, že to ví?“

„Proč mě neosvobodíte.“

„Potřebujeme tvoji energii.“

„Víte, jaké je vůbec století?“ vyhrkl jsem v domnění, že nemá pojem o času.

„Samozřejmě.“

„Tak byste měl pochopit, že my na kouzla a na magii už nevěříme.“

„Spíše bych vás já měl upozornit na to, že čas se může změnit,“ pousmál se a odešel.

Než úplně opustil místnost, zastavil se u dveří a mávl rukou. Cítil jsem, jak slábnu, jak opět usínám...

* * *

Když jsem se probudil, stála přede mnou Lialen.

„Jsi tu sama?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odvětila.

„Už odešel?“

„Iseria? Ano.“

„Chceš mě tady nechat zavřeného do konce života?“

„Ne.“

„Tak proč mě nepustíš?“

„Potřebuji otevřít portál do posmrtného života...“

„...ale proč, Lialen?“ vzdychl jsem a pak se zamyslel.

Musím na ní klidně, snad povolí a přesvědčím jí, aby mě pustila.

„Je jiná doba a minulost nemůžeš vrátit, ani kdybych si vzpomněl na svůj minulý život,“ pronesl jsem klidným hlasem.

„Potřebuji, abys uvěřil, že tvá energie nám může pomoci. Jsi potomek mocných Fomóirů, obdařen silnou temnou energií umožňující otevírat portály do posmrtného života,“ vysvětlila.

„Když mi Iseria vyprávěl příběh o příchodu Tuatha Dé Danann a bitvách s Firbolgy a Fomóiry, udivilo mě to... Neříkej mi, že jsem jediný potomek Fomóirů?!“ pronesl jsem.

„Je těžké v dnešní době – *vaší moderní době* najít duši, která je spojena s Ruad Rofhessa – Pánem všeho vědění.“

„Kdo je pán vědění?“

„Dagda. Ten nejvyšší.“

„Jestli to dobře chápu, tak on byl nejvyšším Tuatha Dé Danann, ale já jsem přece Fomóir?“

„Z matčiny strany jsi Fomóir, ale z otcovy strany jsi z lidu Dany. Tvůj otec byl druid,“ odvětila.

„Jsem Kanada’an.“

„Tví prarodiče se do Kanady odstěhovali.“

„To znamená, že...“

„...že nemůžeš svůj skutečný původ popřít.“

„Chci říct, že...“

„...tvá síla pochází z Tuatha Dé Danann,“ doplnila mě.

„A jak jsme tedy my dva byli spojeni?“

„Chceš to opravdu vědět?“

„Ano, chci to vědět,“ odvětil jsem.

„Bylo mi šest, když jsme pořádali oslavy pro Nejvyššího, když jsi pobíhal kolem ještě s několika chlapci. Když jsme se střetli očima, usmál ses. Za nějakou dobu jsi běžel znovu kolem mě, už sám.“

Zastavil ses a políbil mě. Moji matku to rozčílilo. Už v té době jsem byla předurčena se stát druidkou a kontakt s chlapci nepřicházel v úvahu. Můj otec ji však uklidnil slovy: „*Jsou to jenom děti.*“ Matka se uklidnila, ale stále tě pozorovala. Jako by věděla, že jsme spojeni z minulosti. Možná to věděla a chtěla tomu zabránit. To nevím. Když jsem rok na to odplula na ostrov Incham, už jsem o svých rodičích neslyšela.“

„Od koho ses dozvěděla, že jsi s někým spojena?“

„Byla to druidská velekněžka Ainea, která mě v lese učila rozumět přírodě...“

„...a magii,“ doplnil jsem ji.

„Ovšem,“ pousmála se.

„Když ti řekla o mě, že jsme spojeni, chtěla jsi mně znovu vyhledat?“

„Ne.“

„Proč?“ udivil jsem se.

„Byl jsi mrtvý.“

„Co se stalo?“

„Nájezdníci z moře. Nikdo neví, kde se vzali. Vylodilo se pět lodí a vtrhli do města. Než se stačili Danaové postavit svým nepřátelům, mnoho Danaů bylo povražděno.“

„Já, má rodina? Co tvá rodina?“

„Tvůj i můj rod byl téměř vyvražděn. Zachránil se jen bratr mé matky, který v té době byl na druhé straně města. Tvůj otec byl zajat...“

„...ty ses zachránila tím, že jsi byla s druidy, že?“

„Ano.“

„Kam zmizeli ti Nájezdníci?“

„Vrátili se zpátky na moře.“

„Nebyli to Fomóirové?“

„Nikdo neví, kdo byli, ale vrátili se o mnoho dní později.

Připluli na ostrov Incham a vyvraždili skoro všechny druidy...“

„...jak je to možné? To je nikdo nevaroval?“

„Byla noc. Byli zaskočeni. Kdyby nebylo velekněžky Ainei, která použila Uaithne, kouzelnou harfu z živého dubu a přivolala snůh, všichni by zemřeli pod údery jejich zbraní.“

„Uaithine?“

„Kouzlená harfa. Ona přikazuje ročním obdobím, aby se střídala. Velekněžka použila její moc výjimečně, a to k záchraně ostatních.“

„Vzpomínáš na svou matku?“ zeptal jsem se.

„Má matka byla velmi přísná. Nikdy jsem nepochopila, proč je na mě taková. Otec to vysvětloval tím, že má o mě strach a zná mé předurčení...“

„...ale určitě tě měla ráda,“ poznamenal jsem chápavě.

„Není to o mé matce, ale o mé sestře,“ poznamenala.

„Tvá sestra?“

„Moje sestra byla se mnou spojena, jak v minulosti, tak i v tomto životě. Stejně jako ty,“ dodala.

„Cože?!“ zamrkal jsem a vydechl.

Nechápal jsem, jak mohu mít něco společného s její sestrou.

* * *

Chvilé ticha byla vyplněna hlubokým šumem, který vycházel z chodby. Mřížované dveře se najednou samy otevíraly.

„Pokusím se o to,“ pronesla a pozvedla nad sebe ruku.

Její dlaň se najednou proměnila v zářící kouli zelené barvy. Jakmile druhou ruku namířila na mojí hrud', vytvořil se trojúhelník, který spojoval její ruce a mé srdce. Energie, která ze mě vycházela, mě hřála. Několikrát jsem zamrkal, jestli vidím dobře. Jestli opravdu vidím svou vlastní energii, jak vychází z mého nitra. Nespočet stříbrných vláken tvořící symetrický sloup.

Byl to proud životní energie. Nejprve přicházelo překvapení, poté uvolnění a na závěr jsem uviděl záblesk čehosi neznámého v mé mysli. Jako by mezi námi došlo k nějakému spojení. Hřejivá energie ustala a já procitl. Zatřepal jsem hlavou. Měl jsem spousty otázek. Nestačil jsem však říct ani slovo. Otočila se ke mně zády a otevřenými dveřmi vyběhla ven.

„Lialen!“ vykřikl jsem, ale neslyšela mě. Už byla pryč.

Pomalů jsem se zvedl z postele. S podivem jsem se mohl pohnout. Vyběhl jsem za ní. Vystrčil jsem hlavu ze dveří a podíval se do stran. Nikdo nikde. Vydechl jsem a vyrazil doprava. Buď anebo. Vrátit se mohu vždycky. Moje volba byla však správná. Došel jsem k dalším dveřím, které byly pootevřené.

Tudy musela běžet i ona, pomyslel jsem si.

Slyšel jsem hlasy.

To jsou lidé. Možná jsem zachráněn...

Kapitola 2

Seděl jsem v polo sedu opřený o dřevěná vrata. Točila se mi hlava a nemohl jsem zaostřit. Rozmazané stíny se pohybovaly kolem mě.

„A proč on?“ zaslechl jsem dívčí hlas.

„Nevím,“ odvětil ženský hlas. Zřejmě její matka.

„Mami!“ šeptla dívka a strčila do mě.

„Eochaid Ollathair,“ odvětila.

Dívka se už neptala.

„Eochaid Ollathair – Otec všech. On moc dobře ví, proč je zde,“ přidal se mužský chraptivý hlas.

Nějaký starý muž, pomyslel jsem si.

„Morrigan,“ poznamenala žena.

„Ano, Morrigan,“ dodal stařec.

„Myslíš, že se znovu objeví, aby zastavila Geadinna, potomka ulsterského hrdiny Cúchulainna?“

„V bitvě u Magh Tuireadh, když Cúchulainn padl a vojska královny Maeve pokračovala...“